

Rumuz: Dide

GENCECİK BEDENLERDE YILLANMIŞ RUHLAR

Mehmet Akif Ersoy'un asla ölmeyecek anısına, ebedi saygıyla...

Bir sabah uyandığınızı ve geçmişinize dair hiçbir şey hatırlamadığınızı düşünün. Nereden geldiğinizi, nerede olduğunuzu bilmiyorsunuz. Bu, öyle bir histir ki sanki bir orman vardır çevrenizde fakat dalları, yaprakları olmayan tek ağaç sizsinizdir. Öyle bir histir ki sanki güneş yalnızca sizi ısıtmaz, yağmur yalnızca sizi arıtmaz. Sanki gökte hilal parıldıyordu da ışığı bir tek size vurmuyordu, sanki bayrak dalgalanıyordu da gölgesini bir tek sizden esirgiyordu. Kimliğini, kökünü bilmeyen insanın ne umutları vardır ne de amaçları, köklerinden koparılmış bir çiçek misali nereye savrulacağını bilmeden yaşar. Sığınabileceği hiçbir limanı yoktur; fırtınalı bir denizin ortasında, kürekleri kırılmış bir kayıktan farksızdır geçmiş olmadan. Sanki koskoca bir hiçlik yutmuştur o insanı, hiçlik o denli büyüktür ki kişi kendini o hiçlikten ibaret zanneder. Bilemezsiniz, en azından ben bilemedim, insan ne yapar bu denli hiç hissedince?

Neyse ki bizim bir milletimiz, bir neslimiz var, bizleri bu hiçlikten çekip alacak bir nesil: Asım'ın Nesli! Bizler Türk milletinin her anasının kuzusu, her babasının evladız, her çocuğunun kardeşleriyiz, canlarıyız. O karanlık düşünce kuyusundaki yalnızlığa bir ip misali uzanır bu fikir. "Sen şehid oğlusun!" der ya hani Mehmet Akif İstiklal Marşı'nda, yalnızca o tek cümle bile fısıldar gibidir böyle yalnız kalmış yüreklere. Sanki der ki: " Korkma, yalnız değilsin. Türk Milleti var oldukça sen de birilerinin evladı, birilerinin kardeşi olacaksın. Yurdunda yanan son Türk ocağına kadar bayrağın şafaklarda süzölmeye devam edecek ve o özgür oldukça senin de bir yuvan olacak. Kendini kimsesiz görme çünkü o özgür oldukça sen de birilerinin kimsesi olacaksın. Korkma, çünkü Türk Milleti var oldukça sen de var olacaksın!"

Hakikaten de bu iş böyle değil midir? Bizler topraklarını kanla sulayan bir asrın, ölüm ile doğan, ölümden doğan, zümrüdüanka misali küllerinden yine, yeni ve yeniden doğan bir

milletin evlatlarıyız. Bizim neslimiz, kalemi en büyük silahı olan, onu bir kılıç, bir kalkan misali kullanan Akif'e, sırtında 215 kiloluk mermisiyle, iman gücüyle büyüyen bir dev misali boğazdaki düşman gemilerine korku salan Seyit Onbaşı'ya, kendi canını çiğneyip geçse bile namusunu çiğnetmeyen Sütçü İmam'a, vatanı uğruna bir ömür tüketmiş fakat binlercesine ömründen ömür vermiş Mustafa Kemal'e dayanır! Açtıkları yolda, gösterdikleri hedefe durmadan, pes etmeden, alını ak, başı ise dimdik yürür bu nesil. Bizler, o düşlerin gerçeğe kavuştuğu, bugünlerin geleceği, geleceğin ise umut ışığı olan Asım'ın Nesli'yiz. Bu çağın Asım'ları, Mehmet Akif Ersoy'un dünyasına doğan rüya, ondan da evvel Peygamber Efendimiz'in hayalleriyiz.

Asım'ın Nesli öyle bir nesildir ki, dışarıdan baksanız toy çocuklar, fırtına görmemiş badem ağaçları, dalgasız denizler görürsünüz. Oysaki o çocuklar içlerinde atalarından kalan mirasları taşıyarak yürür. O ağaçlar, asırların estirdiği fırtınaları; o denizler, nice zamandır coşan dalgaları görmüştür. O gencecik bedenlerde asırların ruhu vardır; kendinden evvelkilerin görüp geçirdiği her şey, bir çığ misali katlanarak yerleşmiştir bu neslin içine. Dinine, vatanına, kültürüne ölümüne bağlıdır Asım'ın torunları; kendinden öncekilerin de olduğu gibi...

Yaşadığımız çağda her şey koca bir değişim silsilesinin içinde savruluyor: insanlar değişiyor, çevre değişiyor, en başta da dünya değişiyor. Hastalıklar, doğal afetler arttı, kimilerinin geleceğe dair bir umudu bile kalmadı. Geleceği dahi meçhul bir gelecek bizim bugünlerimizi harcıyor. "Ne müsrif bir gelecek!" diye haykırması geliyor insanın açıkçası. Sonuçta günden güne çöktüğünü düşündüğümüz bir âlemin içinde, bizler de günden güne batıyoruz sanki. Herkes düştü, çıkamıyor o can derdi çukurundan. Bitkiler, bırakın bize nefes vermeyi, kendileri nefes alamaz oldu; hayvanlar gün geçtikçe birer birer ölüyor. Tüm bu karanlığın içinde bir umut ışığına, belki bir kandile, belki de yalnızca bir kıvılcıma ihtiyacımız var. O kandil aslında asırlardır orada, hatta o kandilin ışığıdır ki Uhud Savaşı'ndan sonra Müslümanlara umut olmuştur. O ışık ki İstanbul'a karadan yürütülen kadırgaları aydınlatmıştır. O ışık ki Vatan Şairinin gece vakti gözünü kamaştırmış, uykusundan uyandırıp kalemini eline aldırılmıştır. O ışık ki Kurtuluş Savaşı'nda nice Mehmetçiklere yolunu buldurmuş, milletimizin üzerine şafağı daha yeni söken bir güneş gibi doğmuştur. O ışık, aynı ışık, şimdi ise yalnızca bizlerin, Asım'ın Nesli'nin ellerinde. Umutsuzluğu hayatının bir parçası haline getirmiş olanları bir kenara bırakın, uzun süre taşınan yükün varlığını bir süre hissedemeyeceğimiz gibi, bu kandiller de henüz sönük durumda fakat yanmaya hazır bir

şekilde asılı duruyor boyunlarımızda. Tek bir kıvılcım dahi o kandilleri harlamaya yetecektir. O kıvılcımı görmek de Asım olmaktadır aslında, Asım'ın torunları olmak yalnızca top, tüfek ile düşman üstüne saldırmak demek değildir çünkü. Savaş bazen silahsız da olur, esaret altın tepsilerde bir lütufmuşçasına sunulur. Karanlık çöker, o karanlıkta yapayalnız kalırsınız. İşte o vakit boyunlarımızdaki kandil belli eder kendini. Asım'ın torunlarından olmak da o vakit geldiğinde o kandili yakabilmektir. Akılcı olmak, aklıyla birlikte kalbini dinleyebilmek, vicdanlı, hoşgörülü insanlar olmaktır. Gerektiği zaman bir aslandan daha cesur, gerektiği zaman bir bilgeden daha düşünceli olabilmektir. Kültürüne sıkı sıkıya tutunmak, özünü unutursa kanadı kırık bir kuş misali yalpalayacağını, yere zincirleneceğini bilmektir. Mazlumun “ah”ına kulak tıkamamak, zalimin zulmüne göz yummamaktır. Asım olmak, hakikatinde “insan” olmaktır, belki de nice dir unuttuğumuz insanîyetimizi geri kazanmaktır...

Bilimin, aklın ışığı ile imanın gücünün birleştiği yerde yalnızca umut, yalnızca huzur vardır elbette. Vatan aşkıyla doğan ve büyüyen, Allah aşkıyla gündün güne pişen bir neslin istikbalinde ne kara kışlar, ne de umutsuz yarınlar durabilir. Ne salgınlar bitirmeye yeter o umudu, ne de afetler. Ebediyet dahi sonu değildir o huzurun, asla olmayacaktır da. Çalışan, emek veren, umut eden, hatırlayan, inanan, iman dolu göğsünü düşmana siper eden herkes; o huzura da o umuda da elbet bir gün kavuşur, Asım ile aynı yolu paylaşan, o yolda yürüyen milyonlarca yürek ile aynı anda atar yüreği.

Şimdi tekrar en başa dönelim, kim olduğumuzu hatırlayalım bu sefer. Kimliğinizi hatırladığınız vakit ne olursa olsun o orman elbet bizi de yeşillendirecektir. Hilal bizleri de aydınlatacak ve o bayrak ebediyete kadar bizi de gölgesinde himaye edecektir. Güneş bizi de ısıtacak, yağmur arıtacaktır. Umutlarımız, amaçlarımız olacak, çiçekler köklerine kavuşacak, bizim ve bizim gibilerin varlığı, Türk milleti var oldukça sürecektir çünkü bizler varlığımızı Türk varlığına armağan edenleriz. Bizler Asım'ın Nesli'yiz, o hilal gökte durdukça, son yıldız yanıp kül oluncaya kadar bu vatani, bu dini koruyacağız. Ömrümüzce ilim ile, bilim ile ilerlemeye devam edecek, Türklüğümüzü unutturmaya çalışanlara misliyle kendimiz olarak yanıt vereceğiz. Asım'ın Nesli'nin bir rüya, bir hayalden ibaret değil gerçeğin ta kendisi olduğunu göstereceğiz. Hiçlikten, ölümden gelen bu milletin gücü, hoşgörüsü, merhameti ile katlanarak artacak. Bu yol bizim için binlerce şehidin bedeniyle örüldü, bizim topraklarımızın altında topraktan çok şehit yatar. Her adımımızda dua, her adımımızda şükran olduğu sürece de o yolun hakkını vereceğiz. Bir nesil, yüzlerce yıllık bir nesil, gencecik bedenlerde

yıllanmış ruhlarla, bir genç kadar dinç, görmüş geçirmiş biri kadar oturaklı zihinlerle atacağız her adımımızı. Bu nesil yalanı hıyaneti tanıyacak geçit vermeyecek, kendisi de o yoldan asla geçmeyecek. Mehmet Akif diyordu ya hani: “Asım’ın nesli... Nesilmiş gerçek.” İşte o nesil asırlardır nasıl çiğnetmedi namusunu, bir daha da asla çiğnetmeyecek!